

Mester Györgyi

Édes élet

A nap még melegen süttött, lassan azonban végéhez közeledett a nyár. Peregtek a sárga levelek az öreg cseresznyefáról, augusztusi szelek bújócskáztak a szárazon zizegő lombok között.

Idáig nem nélkülöztek, valami mindig érett a kertben. Kezdődött az eperrel, folytatódott a ribizlivel és az egressel, azt követte a málna, a sárga és őszibarack, de mostanra már leérett a szőlő és a szilva is. Víz állt ugyan egy vödörben a kerti csap mellett, azonban a darazsak és a legyek nem szomjasak voltak, inkább valami édességre vágytak. Valami mennyei ízre, zamatra, melybe bele lehetett harapni, bele lehetett olvadni, elmerülni, feloldódni az édes mindenségben...

Előző nap még egyedül ebédelt az öregasszony a konyhában. Ide látszott az ablakon át. Reggeltől azonban gyerekek zsiszongása töltötte be a házat. A nagy, valaha fehér, mára szürkére kopott asztalt kivonszolták a fűre, a déli étkezéshez készült a család.

Öt terítéket raktak a nagypöttyös, papíryanagú abroszra, melyet a sarkoknál jól odaerősítettek, nehogy lefújja játékos kedvében a szél.

Az asztal közepére kancsó került, benne illatozó, teltsárga, édes nedű.

A hiányzó gyümölcslé! A kedvenc, a nehezen nélkülözött! A legyek és a darazsak azonnal körülzsongták. Egy közülük, a legbátrabb légy, a kancsó szélére telepedett. Már maga az illat orrbavágta, majdnem beleszédült a fenséges aromafelhőbe. Körbe-körbe mászkált az üveg szélén, lábait egymáshoz dörzsölgetve tanácstalanul toporgott, mit is tegyen. A poharak üresen álltak, az asztalnál még nem ült senki, az ebédre várók szanaszéjjel ténferegtek a kertben, várva az étkezéshez hívó szót.

Ha csak valahol elcsöppent volna egy csepp is az isteni nedűből..., de a terítő makulátlan volt, sehol egy folt. Mit tegyen? Még sohasem csinált ilyesmit. Belerepülni egy kancsóba, alászállni, lecsapni, akár a sas...Na, ez kicsit túlzás. Hogy jön ő egy sashoz? Azonban az érzékszervei mást mondtak. Meg volt mámorosodva, érezte, nem bírja sokáig. Átjárta a kábulat, szinte szédült...

Talán nem is alászállt, beleszédült a kancsóba, a gyönyörök mélységes kútjába. Először csak azt érezte, szája valami nedvesbe merül, majd lassan kezdett belészívárogni a tömény édes íz. Elárasztotta a melegség, bensőjét valami csodálatos érzés töltötte el. Boldog volt. Nem gondolt a társaira, se magára, az egész világ megsemmisült körülötte. Igen, a sok nélkülözés teljesen elvette az eszét. Aztán furcsa érzése lett. Valami belécsimpaszkodott, húzta lefelé. Minél gyorsabban, erőteljesebben rezegtette a szárnyait, annál rohamosabban süllyedt. Ráébredt a valóságra, el fog merülni, a cukros, sűrű lé lehúzza, megfojtja. Nincs kiút. Isten veled drága napfény, sose látlak többé! Elsötétedett előtte minden...akkor hirtelen valaki felkiáltott: Na, a legyek már előkóstolták az italunkat!

Azzal a családfő, szárnyainál fogva ujjai közé csippentve, kiemelte a kancsóból. Letette egy szalvétára, az asztal sarkára.

Sorban érkeztek a többiek, mindenki elfoglalta a helyét. Utolsónak a kisiskolás kamasz fészkelődött fel a székére. Meglátta a terítéke mellett éppen magához térő, félig alélt rovar, mely szárnyait tisztogatva készült visszatérni az életbe.

Fúj, egy döglődő légy! – kiáltotta, és nyomban agyonnyomta a pohara aljával.

Holdvilág

A lenvirág kékségű ég ibolyaszínűre fordult, majd mélyfekete lepel borult a tájra. A jellegtelen, fehér korong feltornázta magát az ég közepére, egyre feljebb és feljebb, hogy elfoglalja szokásos helyét, s ragyoghasson, de olyan áthatóan, hogy a szomszédos csillagok fénye csak sápadt utáztatnak tetszen mellette....

Egy krumplival megrakott szekér kocogott az úton. Gazdája a két sovány ökörral hazafelé igyekezett. A krumpli drága kincs, és bár munka közben rájuk esteledett, szekérra rakodták. Haza kell vinni, a földön, a puszta ég alatt nem maradhat. Reggelre lába kelne, s oda lenne az egész téli élelem. Ekkor az égen felragyogott a hold, és olyan erővel sütött, hogy végig bevilágította a szekér előtt az utat. Milyen szerencse, hogy holdtölte van – gondolta a gazda.

Ezalatt egy szegény paraszt és a kislánya ráerősítették a targoncára az utolsó rőzseköteget is, s az apa körbekémlelt. Csak most el ne kapjon bennünket az erdőkerülő, mert akkor lesz nemulass! Elveszi a nehezen összegyűjtött fánkat, nem tudunk főzni, fagyoskodhatunk majd a télen. Óvatosan, lassan közelítették meg az erdő szélét. Bárcsak ne sütné a hold, bárcsak koromsötét lenne, nem kellene tartanunk attól, hogy észrevesznek! A hold, meghallva az apa fohászát, vastag felhőpárnát húzott az arca elé, s eltűnt mögötte, mint ha csak bújócskázna. A rőzsegűjtők viskója a közelben volt, az átmeneti sötétség leple alatt szerencsésen hazaértek.

Amikor a hold eltolta maga elől a felhőt, ragyogó tekintetét egy megkapó jelenet vonta magára. Az almáskert – háztól távolabbi, alsó végén – egy hevenyészve összetakolt padon, fiatal pár üldögélt. A fiú kereste, de nem lelte a megfelelő szavakat. Valami nagyon szépet szeretett volna mondani a kedvesének Olyan szép vagy, mint a, mint a ... ekkor felnézett az égre – mint a ragyogó hold! A lány szelíden a fiú vállára hajtotta a fejét. Hang nem esett közöttük. Érelődött az első csók, de szemérmesek voltak mind a ketten, ezért hát a hold hátat fordított nekik, s feljebb kúszott, hogy egy hatalmas lombkorona teteje éppen eltakarja őt.

A folyóhoz sietve közeledett egy férfi. Valami elől menekült tán, vagy csak a szeretteit kívánta minél előbb karjába ölelni, ki tudja? A révésznak nem akaródzott, de aztán mégis

rállt, hogy átvigye a túlsó partra. Beszálltak a csónakba. A hold éppen akkor bukkant ki a lombok közül, s ezüsthidat vert a folyón át. A csónak halkán, nyílegyenesen siklott a kivilágított úton, s partot érvén ugyanolyan zajtalanul úszott vissza az innesső oldalra.

Egy szegényes berendezésű, komor hangulatú szobában ketten virrasztottak egy kiságy mellett, melyben páréves fiúcska vívta magányos harcát a magas láz, és a súlyos kór ellen. Az anya fáradt kezét az apa karjára tette. Pihenned kell – mondta. Holnap munkába mész. Ha elveszíted a munkád, elvesz a kenyerünk is. Elég úgyis a magunk baja. Az apa lassan kisomfordált a szobából. Szégyellte magát, hogy ő, az erős férfi pihenni tér, az asszony pedig tovább virraszt. A hold ekkor éppen az ablak elé ért, és erős fényével bevilágította a szobát. A kisgyermek az erős fénytől felriadt, akaratlanul is könnyek gördültek alá a szeméből. Függöny nem volt az ablakon, nem telt rá. A hold ránézett a sápadt kis arcra, melyet az ő fénye még fehérebbé fakított, aztán, megszánta az alvót, s fényét visszafogva, gyorsan tovaúszott.

Ahogy gyenge fénye mellett, tovább pásztázta az alatt elterülő, csendesen lélegző tájat, az egyik tanya kerítésénél mozgást észlelt. Két alak valami rosszban sántikált. Az egyik bakot tartott a társának, mire az átlendült az amúgy sem túl magas sövénykerítésen. Az udvaron, kihasználva a félhomályt, az ólak felé osont. Kisvártatva újra feltűnt, hátán duzzadó zsákot cipelt. Már épp elérte a kerítést, amikor a kitisztuló erős holdfény, felriasztotta az alvó háziakat. A gazda feltápászkodott, az ablakhoz ment, s az olcsó gyolcsból varrt függönyt odébb húzta. Ekkor a vakító fényben észrevette az idegent a ház udvarán. Azonnal átlátta, mi történik. Mezítláb rohant az udvarra, közben csak a seprűt kapta a kezébe. Kiabálására a tolvaj eldobta a zsákot, s a földön kisebb-nagyobb rikácsoló szárnyasok keltek lábra és szárnyra. A tolvaj elszelelt, de legalább kár nem esett.

A reggelbe hajló szürkületben már nem kellett a fény. A szekér hazatalált, rőzseláng mellett melegedett a család, a lány nem tudott aludni, mert az első csókon járt az esze. A révész és utasa révbe értek, a kis beteg kialudva magát a gyógyulás útjára lépett. A gazda hálát adott a holdnak, amely leleplezte a tolvajt.

A hold eközben égi pályája végéhez ért, reggelre egészen megfakult, elerőtlenedett. Az ismét jellegtelen, fehér korong aztán egész nap gyűjtötte az erőt, hogy estére fénye teljében ragyoghasson, de tudjon elhalványulni is, ha kell...